

potlačili na zem, zaspali mi ústa, abych nemohl volat o pomoc, a svlékli mne až na košili. Pak mi dali ty šaty, které mám na sobě. Já byl jako uvídění a tázal jsem se, když jsem mohl zase mluvit, co je vlastně příčinou, že se mnou tak nakládají. Tu ke mně přistoupil nějaký bleďý člověk a představil se mi co hrabě Kaminski.

"To ostatní mohu již uhádnouti," pravil guvernér. "Kaminski byl na útěku a potřeboval především nějaký oblek. Toť musí býti prohnáný šibal. Já toho velice lituju, že se vám stala ta nehoda, pane, a že jste byl zatčen místo Kaminskiho. O tom spolu promluvíme, don Ramero, — zatím buďte s Bohem — jste propuštěn."

Tato slova mluvil guvernér zvučným hlasem, že ho mohli všickni slyšeti, a mimo to dal strážím rozkaz, které čekaly venku v předním pokoji, aby Pedra propustili a více ho nezadržovali.

Ale Pedro se přece neměl k odchodu, a když naň guvernér pohledl, jako by se tomu divil, ukázal Pedro na svůj oblek a pravil, že by mohl v tom rozedraném šatě zase do nějakých nepříležitostí přijíti.

Proto požádal guvernéra, aby mu aspoň dal nějaký jezdecký plášť anebo dlouhý kabát, aby mohl ty rostrhané šaty na sobě zakrýti.

"Ale já jsem proti vám velmi malý," namítal guvernér, "z mého šatstva nemůžete nic potřebovati. Ale Narazin je tak velký a silný jako vy, — počkejme, mne právě něco napadá. — Narazine dnes musíš beztoho na sebe vzít policejtskou uniformu, a proto můžeš donu Ramerovi z těch neznámi pomoci. Jděte spolu zde do vedlejšího pokoje a tam si vyměňte oblek. Hahaha! Kdo ví čeho se dnes ještě nedočkáme?" — Tedy jdi, Narazine!"

Tento musel uposlechnout a jíti za Pedrem, jenž se vítězně usmíval, do vedlejšího pokoje, kdež si pak za malou chvíli své obleky vyměnili.

Narazin schodil se sebe své šaty a oblekl se do ředozelené uniformy ruského policisty.

Ale v tom rozčilení zapomněl pojistit si tu ebenovou skříňku, po kteréž Pedro stále očima pásl, i trhl sebou uleknutím, když Pedro náhle ruku vztáhl, jako by se jí chtěl zmocniti.

"Na to nesahajte, to patří mně!" zvolal Narazin.

"Vám že to patří?" usmál se Pedro potupně. "Dříve patřila tato skříňka vikomtovi Fleurymu, pak ji dostal Kaminski, a do včerejška byla v mém bytu. — Tedy patří mně."

"To je lež!" zvolal Narazin soptivým hlasem, "Tu skříňku mám již přes rok a nedal jsem ji nikdy od sebe."

"Když je to takové, tedy si ji nechte," pravil Pedro, a vrátil skříňku Narazinovi.

Tento byl tím velice překvapen a tázal se:

"Co to má býti? Vy se vzdáváte své výhody!"

Co mi na té skřínce záleží, — vždyť je prázdná," usmál se Pedro. "Tot by musel být člověk hotovým bláznem, kdyby si ukládal své nejdůležitější spisy do takové skříňky, která se dá snadno ukradnout anebo otevřít. Hahaha! Vy jste myslil, že ukouřistíte něco důležitého, když jste mne za mé nepřítomnosti navštívil, — ale v tom jste se šeredně sklámal! Ale neberte si to příliš k srdci!"

Narazin zůstal jako bleskem omráčen.

Právě když se domníval, že již dostoupil nejvyššího vrchole svých nadějí, spadl zase do propasti i viděl, že jest sklámán, — a Pedrův potupný smích ho náramně dopaloval.

On se tak rozzlobil, že udeřil skříňkou o zem a že jí pak rozšlapal.

Tato skříňka byla v skutku prázdná, jak mu byl Pedro řekl, a Narazin strašně zaklel, když se o tom přesvědčil a odkvapil z pokoje.

Také Pedro chtěl za ním odejít, ale když přišel ku dveřím, napadla ho zvláštní myšlenka.

Zastavil se a pravil sám pro sebe:

"Narazin má na sobě policejní uniformu: to něco znamená. Také jsem zde slyšel mluvit o Kaminskim a právě nyní je zase o něm řeč."

Pedro slyšel docela zřetelně rozmluvu, kterouž měl guvernér s Narazinem a ještě s nějakou jinou osobou, kterou však Pedro neznal.

Tato rozmluva musela býti velice zajímavá, neboť se Pedro odezdi ani nehnul a poslouchal s napnutou pozorností, máje ucho na zed' položené.

Když odcházel, utřel si s čela bohaté krůpěje potu a pravil sám pro sebe:

"Člověk si nemá nikdy na svůj osud nafíkat, neboť má všechno svůj dobrý účel. Kdyby mne byli nezatkli, byl bych zde tu rozmluvu neslyšel, a pak by se bylo stalo hrozné neštěstí. Musím se pokusiti, budou-li mum oci ještě v čas zabrániti."

Pak vyšel Pedro z pokoje a chvátil z policejní budovy.

Guvernér se radil s Emilem a Narazinem ještě jednou, co by se mělo státi, aby mohli být všickni ti spiklenci zatčeni, i shledal, že jest ten plán dobrý, kterýž byli mezi sebou ujednali, neboť pravil:

"Na zítra budou ti milí Varšavané překvapeni, až ráno vstanou. Jedna z největších revolucí bude potlačena bez prolití krve. To bude velké štěstí, pakli se nám to podaří."

Ve své radosti snížil se guvernér tak dalece, že stiskl Emilovi a Narazinovi ruku, a že je nazýval oba svými přáteli.

Pak jim dal pokynuti, aby šli a jednali dle své instrukce, a tito přivedli za krátkou dobu veškerou varšavskou policii na nohy.

KAPITOLA XIII.

Zrádcovo dílo.

Postup našeho děje vede nás z jednoho paláce do druhého.

Nyní musíme z nádherného domu, v němž bydlil varšavský guvernér zase vyjít a pospíšet do paláce knížete Dragomirskiho.

Starý kníže byl právě v tu dobu ve velkém rytířském sále a přecházel sem tam, máje hlavu na prsa skloněnou a ruce za zády sepjaté.

Vyraz jeho obličej byl zasmušilý a starostlivý, skoro se zdálo, jako by byl od včerejška značně zestárnul.

Ty události, kteréž v posledních čtyřadvaceti hodinách se sběhly, dělaly mu vskutku velké starosti; snahy přátel vlasti byly skoro na dobro zmařeny, — propuknutí revoluce, od kteréž se očekávalo tak velkých výsledků, stalo se nyní nemožným, poněvadž byli dle udání Narazina hrabata Krajevski, Potomkin a Luběnski zrádci.

Narazin to tvrdil a okolnosti, na kteréž se odvolával, byly v skutku takové, že musel starý a zkušený kníže Dragomirski to podezření za podstatné uznati a že musel mít za to, že se dali ti mladí lidé ruskými penězi zaslepiti a že se vrhli v náručí ruské policii:

Pročez zakýval vážně hlavou, když mu kníže Kazimír o Narazinovu vyznání zprávu podával, i pravil pak:

"Milý synu, nemožným to není! Do srdce nemůžeme žádnému člověku viděti a mnohý se dal již oklamati poctivým obličejem."

Kníže Kazimír se zalekl, když slyšel svého otce tak mluvit a zvolal pak:

"Já jsem od tebe očekával ve svém zármutku utěchu a myslil jsem, že to uznáš za bídné ntrhání na cti, co Narazin mluvil."

"To by byla velká pošetilost," odpověděl kníže. "Mně je velice líto, synu, že ti musím tu krásnou důvěru v člověčenstvo ze srdce vyrvat, ale toho je na nejvyšší zapotřebí. Ku spásu vlasti přispívá také nedůvěra v podezření, a proto tomu věř, co Narazin udává, a zaveď společně se mnou přísné vyšetřování. — Tím však ještě netvrdím, že jsou ti mladí hrabata skutečně tou zradou vinni, ano naopak, já doufám, že se z toho nařknutí očistí."

Tím se rozmluva mezi otcem a synem prozatím skončila.

Teprv odpoledne se spolu zase sešli, chtějíce učiniti přiměřené opatření, jakéhož bylo následkem Narazinovy obžaloby zapotřebí.

Na večer byla svolána schůze spiklenců, a zatím co starý kníže Dragomirski v rytířském sále sem tam přecházel, byli "přátelé vlasti" již v oné místnosti shromážděni, kde jsme je již dvakrát viděli, totiž v sále vedle zámecké kaple.

Shromáždění členové tohoto spolku projevovali jeden druhému své úžasnutí, proč asi byla ta dnešní schůze svolána. Každý měl o tom své zvláštní domněnky, které však nevyslovil, ale v tom se shodovali všickni, že to musí býti nějaká velmi důležitá věc, k vůli kteréž byl kníže Dragomirski tu schůzi svolal.

Chvilkami se přiblížil jeden neb druhý ku knížeti Kazimírovi, jenž stál zaškaredělý v jednom koutě sálu, ale tento odpovídal na jejich otázky mrzutě a co možná krátce, a nikdo se od něho nedověděl, proč a k jakému účelu byla ta schůze svolána.

"Mějte strpení!" odpovídal jim. "To se všechno ještě dost brzo dovíte, oč se jedná."

Takovými odpověďmi se museli spokojiti, — a rozmlouvali pak mezi sebou o rozličných událostech z poslední doby, zvláště o záležitosti hraběte Kaminskiho, a vůbec ovšem, co s tím souviselo.

Pedrovu neohroženost, a obětavou ochotu nemohli ani dost vychváliti, a když pak jeden šlechtic do sálu vstoupil a oznamoval, že byl Pedro zase chycen a ke guvernérovi odveden, nastalo v okamžení ticho jako v hrobě.

"Dnes je přece nešťastný den!" zvolal Kazimír. "Nejlepší přátelé, nejlepší mužové jsou postíženi zlým osudem a klesají, — a já jediný ještě stojím!"

"Co to má znamenati, synu?" tázal se starý kníže Dragomirski, vstoupiv do shromáždění. "Ty bédnuješ jako zoufalec, a to se na muže nesluší. Pohledni na mne, který jsem již přestál tolik bouří v tomto životě, — a tu zmalátnělost pusť mimo sebe!"

Tato slova se neminula s účinkem. Kazimír se aspoň tak dalece zmužil, že již nebědoval.

Starý kníže nyní prohlásil schůzi za zahájenou, a následkem toho nastal mezi shromážděnými velmi živý ruch.